

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«*Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος*» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2042	Κυριακὴ ΙΖ' [Ματθ.] Β' Κορ. 6,16 – 7,1) 1 Ὀκτωβρίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἁγιωσύνη

«...ἐπιτελοῦντες ἁγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ» (Β' Κορ. 7,1)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸν ἀπόστολο. Τί μᾶς λέει ἡ φωνὴ τοῦ αὐτῆ τοῦ ἀποστόλου **Παύλου** ποὺ ἀκούσαμε σήμερα, τί μᾶς προτρέπει, **τί μᾶς συμβουλεύει**; Μᾶς συμβουλεύει νὰ μαζέψουμε λεφτά, νὰ χτίσουμε σπίτια - πολυκατοικίες, νὰ γλεντᾶμε, νὰ διασκεδάζουμε, νὰ κάνουμε τὰ κέφια τῆς σάρκας μας; Κάθε ἄλλο. Ἡ φωνὴ τοῦ ἁγίου Πνεύματος μᾶς συμβουλεύει ἀντίθετα ἀπὸ αὐτά· ὁ ἀπόστολος πηγαίνει κόντρα μὲ τὶς πονηρὲς ἐπιθυμίες, κόντρα μὲ τὰ θελήματα τῆς σαρκός.

Στόχο τῆς ζωῆς μας λέει νὰ μὴν ἔχουμε τὰ ἐπίγεια πράγματα, γιατί «*ἐπελθὼν ὁ θάνατος ταῦτα πάντα ἐξηφάνισται*» (Νεκρ. ἀκολ.), ἀλλὰ στόχο τῶν ἐνεργειῶν, τῶν σκέψεων, τῶν συναισθημάτων, τῆς βουλήσεώς μας νὰ ἔχουμε τὸν οὐρανό. Τί πρέπει δηλαδὴ νὰ ἐπιδιώξουμε ἐδῶ στὴ γῆ ποὺ ζοῦμε; ποιός εἶνε ὁ προορισμός μας, γιατί ζοῦμε; Τὸ λέει καθαρὰ ὁ ἀπόστολος· πρέπει, λέει, **νὰ γίνουμε ἅγιοι**· «...ἐπιτελοῦντες ἁγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ» (Β' Κορ. 7,1)· παραπάνω ἀπ' ὅλα νὰ ἐπιδιώξουμε τὴν ἀγιότητα, νὰ γίνουμε ἅγιοι.

–Ἁγιος σήμερα, στὸν αἰῶνα αὐτόν; σοῦ λέει ὁ ἄλλος· **δύσκολο πρᾶγμα**. Καὶ νὰ θέλω ἐγὼ νὰ γίνω ἅγιος, δὲν μ' ἀφήνουν· δὲν μ' ἀφήνει ὁ διάβολος, δὲν μ' ἀφήνει ὁ κόσμος...

Γιὰ νὰ τὸ δοῦμε λοιπὸν αὐτὸ ποὺ λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος· **τί εἶνε ὁ ἅγιος**, καὶ **κατὰ πόσον εἶνε δυνατόν** στὴ σημερινὴ ἐποχὴ νὰ ζήση κανεὶς ὡς ἅγιος, ὅπως λέει ἡ Ἐκκλησία.

Γιὰ νὰ καταλάβουμε, ἀγαπητοί μου, τί εἶνε ὁ ἅγιος, ἄς πάρουμε ἓνα παράδειγμα. Ὅταν εἴστε μέσα στὸ ναὸ ῥίξτε μιὰ ματιὰ στὴν ἁγία τράπεζα. Τί εἶνε ἐκεῖ ἐπάνω; Ἄν μπῆ ἓνας ἄπιστος στὸ ναὸ, θὰ μᾶς πῆ ὅτι, Ἐπάνω στὴν ἁγία τράπεζα εἶνε *ἓνα ποτήρι χρυσό*... Δὲν εἶνε ὅμως *ἓνα ποτήρι χρυσό*. Καὶ *ποτήρι* νὰ τὸ πῆς ἀκόμη, ἁμαρτάνεις. *Ποτήρι* δὲν εἶνε. Διό-

τί ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ τὸ πήραμε καὶ τὸ βάλαμε ἐπάνω στὴν ἁγία τράπεζα, αὐτὸ πλέον δὲν λέγεται *ποτήρι*· λέγεται **ἅγιον ποτήριον**, λέγεται **δισκοπότηρο**. Κατὰ τὴν πίστι μας – ἂν πιστεύης ἔλα στὴν ἐκκλησιὰ καὶ πλησίασε τὰ ἅγια, ἂν δὲν πιστεύης κάτσε στὸ σπιτάκι σου – ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ πῆγε μέσα στὸ ἅγιο βῆμα καὶ ἀπετέθη ἐπάνω στὴν ἁγία τράπεζα, εἶνε ἁγιασμένο· κι ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ μέσα σ' αὐτὸ ἔγινε τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, δὲν μπορούμε νὰ τὸ λέμε *ποτήρι*. *Ποτήρι* μπορεῖ νὰ τὸ πῆ ἓνας ἄπιστος, ἀλλὰ ἐμεῖς θὰ τὸ ποῦμε **ἅγιο ποτήριον**, **ἅγιο δισκοπότηρο**.

Τὸ ἅγιο ποτήριον μποροῦν νὰ τὸ πιάνουν τὰ χέρια μόνο τῶν κληρικῶν. **Πόσο καθαρά, ἀλήθεια, πρέπει νὰ εἶνε τὰ χέρια τοῦ παπᾶ**, γιὰ νὰ κρατᾶνε τὸ δισκοπότηρο! Θὰ ἔπρεπε μᾶλλον νὰ κατέβη ἓνας ἄγγελος γιὰ νὰ κρατᾶ τὸ δισκοπότηρο· ἀλλὰ οὔτε καὶ ἄγγελος δὲν ἔχει αὐτὴ τὴ χάρι· αὐτὸ ὁ Χριστὸς τὸ ἐμπιστεύτηκε μόνο στὸν ὀρθόδοξο ἱερέα τῆς Ἐκκλησίας του! Ἄν πιστεύουμε, ὁ ναὸς δὲν εἶνε ἓνας ὀποιοσδήποτε χῶρος – «*ὡς φοβερὸς ὁ τόπος οὗτος*» (Γέν. 28,17), εἶνε φωτιά ἐκεῖ! Πόσο καθαρά λοιπὸν πρέπει νὰ ἔνε τὰ χέρια τοῦ παπᾶ, καὶ πόσο κ' ἐμεῖς πρέπει νὰ ἔχουμε καθαρά τὰ χεῖλη καὶ τὴν καρδιά μας, γιὰ νὰ κοινωνήσουμε τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ!

Καὶ γιὰ φαντάσου τώρα νὰ πάη κάποιος τὴ νύχτα, νὰ μπῆ στὴν ἐκκλησιὰ, νὰ σπάση τὶς πόρτες – γιατί θὰ συμβοῦν κι αὐτά, κοντεύουν νὰ συμβοῦν κ' ἐδῶ ὅπως συνέβησαν στὴν ἄθρο Ῥωσία – καὶ νὰ πάη μέχρι τὴν ἁγία τράπεζα, ποὺ ἐκεῖ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν παπᾶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μπῆ λαϊκός. Ἐὰν λοιπὸν ὑποθέσουμε, ὅτι ἔρχεται κάποιος καὶ παίρνει ἀπὸ τὴν ἁγία τράπεζα τὸ δισκοπότηρο καὶ τὸ πάει – ποῦ· στὴν ταβέρνα, σ' ἓνα καμπαρέ, καὶ βάζει μέσα κρασί, τὸ κάνει **κρασοπότηρο**, τί θὰ γίνῃ; Θὰ φρίξη ἡ γῆ· ἀλλοίμονο, φοβερὸ πρᾶγμα!

Καταλάβετε τὸ παράδειγμα; Ἦ λοιπὸν σοῦ λέω –ὄχι ἐγώ, ὁ ἀπόστολος Παῦλος τὸ λέει–, παραπάνω ἀπὸ τὶς εἰκόνες, ἀπὸ τὰ καντήλια, ἀπὸ τὶς καμπάνες, ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα, ἀπὸ τὸ δισκοπότηρο, παραπάνω ἀπὸ ὅλο τὸ ναὸ εἶνε – ποιός; Ἐμένα ρωτᾶτε; Εἶνε **τὸ σῶμα σου**. Τὸ κορμί μου καὶ τὸ κορμί σου εἶνε δισκοπότηρο! Κι ὅπως στὸ δισκοπότηρο δὲν μπορεῖς νὰ βάλῃς μέσα ὅ,τι θέλεις ἀλλὰ μόνο τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ἔτσι καὶ στὸ σῶμα σου· κι ὅπως εἶνε ἄμαρτία, βεβήλωσις καὶ ἀσέβεια καὶ ἀπιστία, νὰ κάνῃς τὸ δισκοπότηρο καὶ τὴν κολυμβήθρα ἕνα κοινόχρηστο πρᾶγμα, ἔτσι εἶνε ἄμαρτία καὶ στὸ κορμί σου, πού ἔνε δισκοπότηρο καὶ πολυέλεος καὶ λαμπάδα, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κάνῃς τὰ κέφια τοῦ διαβόλου.

Νὰ λοιπὸν τί σημαίνει ἅγιος. Ὅπως αὐτὰ πού ἔνε μέσ' στὴν ἐκκλησία εἶνε ἀφιερωμένα στὸ Θεὸ καὶ δὲν ἐπιτρέπεται κανεὶς νὰ τὰ πάρῃ γιὰ ἄλλη χρῆσι, ἔτσι καὶ τὸ κορμί μας ἀπὸ τὴν ὥρα πού βαπτισθήκαμε. Προτοῦ νὰ βαπτισθοῦμε τί ἤμασταν; Ἄγγεῖα τοῦ διαβόλου, **ἀκάθαρτα ἄγγεῖα τῆς νυκτός**· ἔτσι ἤμασταν. Ἄλλ' ἄς εἶνε εὐλογημένος ὁ Θεός, ὁ Χριστός, ἡ ἅγια Τριάδα. Ἦμασταν ἀκάθαρτα ἄγγεῖα, πῆλινα, καὶ μᾶς πῆρε ὁ Χριστός, μᾶς βάπτισε μέσα στὸν Ἰορδάνη (Ἰορδάνης εἶνε ἡ κολυμβήθρα), κι ἀπὸ τότε πιά δὲν εἴμαστε παιδιὰ τοῦ Κώστα καὶ τῆς Μαρίας, ἀλλὰ **γίναμε παιδιὰ τοῦ Θεοῦ**· αὐτὸ λέει ὁ ἀπόστολος.

Κι ἀφοῦ ἔγινες παιδί τοῦ Θεοῦ, **τὸ κορμί σου** δὲν ἔχεις δικαίωμα πλέον νὰ τὸ κάνῃς ὅ,τι θέλεις· ἀνήκει στὸ Χριστό, εἶνε σὰν τὸ δισκοπότηρο, σὰν τὴν κολυμβήθρα, σὰν τὸ ναὸ· **πρέπει νὰ τὸ ἔχῃς καθαρὸ**. Τί θὰ πῆ νὰ ἔχῃς καθαρὸ τὸ κορμί; Τὰ μάτια σου νὰ μὴν τὰ καρφώνῃς στὴν ὀθόνη, στὸ πανί τοῦ διαβόλου, καὶ νὰ βλέπῃς τὰ αἰσχρά· τὰ αὐτιά σου νὰ μὴν τὰ τεντώνῃς ν' ἀκοῦς τὶς βρωμιές τοῦ κόσμου· τὴ γλῶσσα σου νὰ μὴν τὴ μολύνῃς μὲ βλαστήμιες, κουτσομπολιά, κατακρίσεις κ.λπ.· τὰ χέρια σου νὰ μὴν τ' ἀπλώνῃς νὰ κλέβῃς καὶ νὰ κάνῃς ἀτιμίες· τὰ πόδια σου νὰ τρέχουν ὄχι δεξιὰ κι ἀριστερά, ἀλλὰ στὴν ἐκκλησία. Καὶ τὸ σπουδαιότερο· **τὸ μυαλό, ἡ σκέψι, καὶ ἡ καρδιά σου** νὰ μὴν εἶνε ἕνας σκουπιδοτόπος πού πετᾶνε ὅ,τι νὰ ἔνε, ἀλλὰ νὰ τὰ κρατᾶς καθαρὰ, πιὸ καθαρὰ κι ἀπ' τὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ σου. Τὰ πάντα καθαρὰ, καὶ προπαντὸς ἡ σκέψι, τὸ μυαλό, ἡ καρδιά. Ἄμα τὸ πετύχῃς αὐτό, τότε εἶσαι ἅγιος.

Εἶνε εὐκολο; Γιὰ προσπαθῆστε μιὰ μέρα νὰ κρατήσετε τὴ σκέψι σας καθαρή. **Περνᾶνε λογισμοί, σὰν τὶς σφίγγες** πού πέφτουν πάνω στὸ σκουληκιασμένο σάπιο κρέας· λογισμοὶ αἰσχροὶ

(πορνείας, μοιχείας, ἀσελγείας...), λογισμοὶ κακίας - μοχθηρίας (περιφρονήσεως, κατακρίσεως, θυμοῦ, ἀντιπαθείας, μίσους, ἐκδικήσεως, ἀδικίας, ἀπάτης, ψεύδους, κλοπῆς...), λογισμοὶ ἐγωιστικοὶ (ὑπερηφανείας, φιλοδοξίας, ἀνθρωπαρεσκείας, ματαιοδοξίας, ἐπιδείξεως...). Πλήθος λογισμοί, πλήθος σφίγγες, πού ἂν δὲν τὶς διώχῃς θὰ κάνουν φωλιά. Γιὰ προσπάθησε νὰ τὶς διώχῃς, γιὰ βάλῃς φωτιά νὰ κάψῃς τὶς σφιγγοφωλιές αὐτὲς πού ἔνε μέσ' στὸ νοῦ σου καὶ νὰ κρατήσῃς τὸ μυαλό σου καθαρὸ. Μπορεῖς; Δύσκολα.

Δὲν σοῦ λέω κ' ἐγὼ ὅτι εἶνε εὐκολο· **δύσκολο εἶνε, μὰ ὄχι καὶ ἀδύνατο**. Γιὰ τί λέει τὸ Εὐαγγέλιο· «*Τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν*» (Λουκ. 18,27). Καὶ τί λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος· «*Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ*» (Φιλ. 4,13). Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὴ δύναμι τοῦ Χριστοῦ **μποροῦμε!** Τί λές; δὲν ὑπάρχει τρόπος, δὲν ὑπάρχει δρόμος νὰ φτάσῃ κανεὶς ἐκεῖ; Ὑπάρχει!

Ἐλᾶτε, ἀδέρφια μου, νὰ πάρουμε **τὸ μονοπάτι**, πού ἄμα τὸ βαδίσῃς θ' ἀνεβῆς ψηλά, θὰ φτάσῃς στὴν κορυφή. Καὶ ἡ κορυφή ποιά εἶνε; Ἡ ἀγιότης, τὸ νὰ γίνεσαι ἅγιος. Ποιός λοιπὸν εἶνε ὁ τρόπος, τὸ μονοπάτι αὐτό;

Μᾶς τὸ λέει πάλι ὁ ἀπόστολος· εἶνε ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, «*...ἐπιτελοῦντες ἀγιοσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ*» (Β' Κορ. 7,1)· θὰ κατορθώσετε, λέει, νὰ γίνεστε ἅγιοι, ἐὰν ἔχετε φόβο Θεοῦ. Ποιός εἶνε αὐτὸς ὁ «*φόβος Θεοῦ*»; Ἐλᾶτε νὰ τὸν πᾶμε στὸ «*χημεῖο*» νὰ τὸν ἀναλύσουμε. **Ποιά στοιχεῖα ἀποτελοῦν τὸν φόβο τοῦ Θεοῦ;**

- Πρῶτα - πρῶτα ἡ **πίστις**· πίστις ὅτι ὑπάρχει ἀφέντης, μάτι πού παρακολουθεῖ, ἕνας νοῦς πού γνωρίζει τὰ πάντα καὶ μιὰ μέρα θὰ μᾶς κρίνῃ.
- Ἐπειτα ἡ **ἀγάπη**, πού διώχνει τὸν φόβο τοῦ τιμωροῦ Θεοῦ καὶ φέρνει γλυκεῖα **εὐλάβεια**.
- Ἀκόμη ἡ ταπεινὴ **ὑπακοή** στὸν Κύριο καὶ ἡ πρόθυμη **τήρησι** ὅλων τῶν **ἐντολῶν** του.
- Ὁ θεοφοβούμενος ἄνθρωπος ἔχει **ἀγνότη-τα**, ὁ θεῖος φόβος ἀγνίζει τὴν καρδιά του.
- Ὅπου ὑπάρχει φόβος Θεοῦ, ἐκεῖ ὑπάρχει καὶ συναίσθησι τῆς παρουσίας του, καθαρὴ **προσευχή**, καὶ **λατρεία** «*ἐν πνεύματι*» (Ψαλ. 4,24).
- Ὑπάρχει ἐπίσης **εἰλικρίνεια, φιλαλήθεια, εὐσυνειδησία, τιμιότης, σεβασμὸς** στὸν πλησίον.
- Βασικὸ στοιχεῖο τοῦ θεοῦ φόβου εἶνε ἡ **ταπεινώσις** καὶ ἡ **αὐτομεμψία - αὐτοκατηγορία**.
- Ἐνας θεοφοβούμενος Χριστιανὸς ἔχει **ἀκακία**, δὲν κατακρίνει, δὲν καταδικάζει κανένα.

Ἴδου τὸ μονοπάτι πού ὀδηγεῖ στὴν ἀγιότητα. Τὸ λέει ἡ καρδιά σας; Μπρός, **ἀνέλθετε!**

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΔ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1376

Κυριακὴ Γ' Λουκᾶ (Λουκ. 7,11-16)
8 Ὀκτωβρίου 2017

Συντάκτης † ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Θάνατος καὶ ἀνάστασι

ΔΙΣΤΑΖΩ, ἀγαπητοί μου, νὰ μιλήσω. Γιατί ἔχουμε φθάσει σὲ χρόνια σὰν ἐκεῖνα γιὰ τὰ ὁποῖα μιὰ προφητεία λέει, ὅτι οἱ ἄνθρωποι θὰ ἔχουν τὰ αὐτιά τους ἀνοικτὰ γιὰ τὸ διάβολο ἀλλ' ὄχι γιὰ τὸ Χριστό (πρβλ. Β' Τιμ. 4,4). Ἐν τούτοις θὰ τολμήσω νὰ πῶ μερικά λόγια πρὸς ὠφέλειαν. Κι ἂν δὲ μ' ἀκούσουν ὅλοι, θὰ μ' ἀκούσουν οἱ μισοί· κι ἂν δὲ μ' ἀκούσουν οἱ μισοί, θὰ μ' ἀκούσουν οἱ δέκα· κι ἂν δὲ μ' ἀκούσουν οἱ δέκα, θὰ μ' ἀκούσῃ ἓνας. Ἐνας νὰ μ' ἀκούσῃ, φτάνει, εἶνε μέγας ὁ μισθός. Διότι, ὅπως εἶπε ὁ Χριστός, μιὰ ψυχὴ ἀξίζει παραπάνω ἀπὸ ὀλόκληρο τὸν ὄρατὸ κόσμον (βλ. Ματθ. 16,26· Μάρκ. 8,37). Μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτὴ θὰ μιλήσω. Τί θὰ πῶ;

Ἐπιμένω. Ὅταν ἀκούσουν θάνατο, ταραζόνται, ἀνησυχοῦν. Σ' ἓνα χωριὸ πού περιώδευα ὡς νέος ἱεροκήρυκας, κάπου στὸ λόγο μου εἶπα τὴ λέξι θάνατος, κι ἀμέσως ἄκουσα κάποιον νὰ λέη μὲ φρίκη «Χτύπα ξύλο». Νομίζουν, ὅτι ἔτσι ὁ θάνατος θ' ἀπομακρυνθῇ. Ὁ θάνατος ὁμως ἔρχεται· εἶνε γεγονός.

Πότε ἔρχεται; Ἐρχεται ἐκεῖ πού δὲν τὸν περιμένουμε. Ἐρχεται τὴ νύχτα - τὰ μεσάνυχτα, ἔρχεται τὸ πρωί, ἔρχεται στὴν ἐργασία πού κάνει ὁ καθένας, ἔρχεται τὸ μεσημέρι, σὲ ὁποιαδήποτε ὥρα. Ἄγνωστο εἶνε τὸ πότε θὰ παραδώσουμε τὸ πνεῦμα στὸ Θεό.

Τί εἶνε ὁ θάνατος; Εἶνε ἐκμηδένισις; Οἱ ἄπιστοι λένε ἐκμηδένισις. Πέθανες; λέει· πάει τελείωσε. Ἐμεῖς δὲ λέμε ἔτσι. Ἐμεῖς λέμε, ὅτι πέρα τοῦ τάφου **ὑπάρχει ἄλλη ζωὴ**. Τὸ σῶμα διαλύεται στὰ ἐξ ὧν συνετέθη, ἀλλὰ ἡ ψυχὴ μένει ἀθάνατος καὶ αἰωνία. Γι' αὐτὸ μιὰ μέρα θὰ ἐπανέλθῃ στὸ σῶμα, τὸ ὁποῖο θ' ἀναστήθῃ. Ἐπὶ τὴν ἀνάστασι.

Ἐχετε ἀποδείξεις; ρωτοῦν οἱ ἄπιστοι. Ἐχουμε. Τί ἀποδείξεις; **Τριῶν εἰδῶν**. Ἐχουμε

πρῶτον παραδείγματα ἀπὸ τὴ φύσι, ἔχουμε δεῦτερον προφητεῖες ἀπὸ τὴν ἁγία Γραφή, καὶ τρίτον ἔχουμε τὰ σχετικὰ θαύματα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

● **Ναί, ὑπάρχει ἀνάστασις.** Τὸ φωνάζει ὁ κάθε σπόρος. Τί εἶνε ὁ σπόρος; Ἐνα μικρούτσικο πραγματάκι. Τὸ σπέρνεις μέσα στὴ γῆ, σαπίζει, καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτὸ βγαίνει ἓνα στάχυ πού ἔχει ἄλλοτε τριάντα, ἄλλοτε ἐξήντα, ἄλλοτε ἑκατὸ κουκκιά, καὶ βλέπεις τὸ καλοκαίρι τὰ σπαρτὰ νὰ κυματίζουν σὰν μιὰ πράσινη θάλασσα, ἓνα ὠραῖο θέαμα. Κάποιος ἄπιστος ἐπιστήμων πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἐφθασε σ' ἓνα κελλί, ὅπου ὁ καλόγερος ἦταν φιλανθής. Καθὼς ἡ αὐλὴ εὐωδίαζε ἀπὸ πολύχρωμα λουλούδια, λέει στὸν ἐπισκέπτη του· —Ξέρεις ἀπὸ ποῦ βγήκαν ὅλα αὐτά; —Ἀπὸ ποῦ; —Περιμένε νὰ σοῦ δείξω. Πάει λοιπὸν καὶ τοῦ φέρνει ἓνα κουτί. Μέσα σ' αὐτὸ εἶχε σπόρους. Ἄν ἔχετε δεῖ, οἱ σπόροι εἶνε συχνὰ μικρότεροι κι ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς καρφίτσας. Κι ὁμως μέσα στὸ μικρὸ ἐκεῖνο σπόρο κρύβεται ἓνα ἄνθος, ἓνα φυτὸ, ἢ καὶ ἓνα δέντρο πελώριο. Πῶς; Ὅλη ἡ ἐπιστήμη νὰ μαζευτῇ, ἓνα σπόρο δὲν μπορεῖ νὰ κἀνῃ. Τὸ παράδειγμα αὐτὸ χρησιμοποιεῖ καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Ἀμφιβάλλεις, λέει, ὅτι θ' ἀναστήθῃ ὁ νεκρός; Δὲς τὸ σπόρο. Ὅπως ὁ σπόρος πέφτει μέσ' στὴ γῆ, σαπίζει καὶ μετὰ φυτρώνει καὶ γίνεται ἓνα ὠραῖο στάχυ ἢ δέντρο, ἔτσι κι ὁ ἄνθρωπος θάπτεται καὶ σαπίζει μέσα στὸ χῶμα, ἀλλ' ἀπὸ τὸ σαπισμένο αὐτὸ σῶμα θὰ προέλθῃ μιὰ μέρα ἓνα νέο ὠραιότατο σῶμα (βλ. Α' Κορ. 15,36-38). Ὅλη ἡ φύσις κηρύττει τὴν ἀνάστασι. Ὁ ἥλιος πού ἀνατέλλει τὸ πρωί, ἢ σελήνη πού βγαίνει τὴ νύχτα, τὰ ἄστρα πού λάμπουν στὸ στερέωμα, ὅλο τὸ σύμπαν αὐτὴν διαλαλεῖ.

● Ἀλλὰ τὴν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν ἀναγγέλλουν καὶ οἱ **προφητεῖες**. Μιὰ τέτοια προφητεία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἶνε ἐκείνη πού ἀκούμε τὸ Μέγα Σάββατο. Τί λέει; Ὁ προφή-

της Ίεζεκιήλ βρέθηκε σὲ μιὰ πεδιάδα ποὺ ἦταν γεμάτη νεκρὰ ὄσῳ, καὶ ἀκούει φωνή· —Τὰ ὄσῳ αὐτὰ μποροῦν νὰ ζωντανέψουν; —Σύ, Κύριε, λέει, τὸ ξέρεις αὐτό. Ὁ Θεὸς τὸν διατάζει· —Κήρυξε, μίλησε στὰ ὄσῳ. Καὶ τότε ἐγίνε σεισμός, τὰ ὄσῳ πλησίασαν μεταξύ τους, συναρμολογήθηκαν καὶ ἐγίναν σκελετοί. Ἐπειτα πήραν νεῦρα καὶ καλύφθηκαν μὲ σάρκες καὶ δέρμα. Τοὺς ἔλειπε ὁμως ἡ ψυχὴ. Τέλος τοῦ δίνει ἐντολὴ νὰ κηρύξη πάλι, καὶ τότε ὅλα αὐτὰ τὰ σώματα ἀναστήθηκαν. Τὸ ὄραμα αὐτὸ εἶνε μιὰ προφητεία περὶ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν (βλ. Ίεζ. 37,1-10).

● Ἀλλὰ τὸ μεγαλύτερο ἐπιχείρημα ποὺ δείχνει ὅτι ὁ θάνατος νικῆθηκε εἶνε οἱ θαυμαστὲς νεκρναστάσεις ποὺ ἔκανε ὁ **Χριστός**. Ἐχουμε τρία τέτοια θαύματα ποὺ ἐνήργησε σὲ ἄλλους ἀνθρώπους. Τὸ πρῶτο εἶνε, ὅτι ἀνέστησε τὴν κόρη τοῦ Ἰαίρου. Τὸ δεύτερο εἶνε αὐτὸ ποὺ ἀκούσαμε σήμερα στὸ εὐαγγέλιο, ὅτι ἀνέστησε τὸν υἱὸ τῆς χήρας τῆς Ναΐν· ποὺ ἡ μάνα του τὸν εἶχε μονάκριβο, ἔκλαιγε γοερῶς, καὶ ὁ Χριστὸς τὴν πλησίασε καὶ τῆς εἶπε «*Μὴ κλαῖε*» (Λουκ. 7,13). Τὸ τρίτο εἶνε, ὅτι ἀνέστησε τὸν φίλο του τὸν Λάζαρο, ποὺ ἦταν «*τεταρταῖος*» μέσα στὸ μνημα (Ἰωάν. 11,39). Τέλος ὁ Χριστὸς, ἀφοῦ προηγουμένως ὑπέστη τὸν σταυρικὸ θάνατο καὶ τὴν τριήμερο ταφή, ἀνέστησε καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ του.

Ἐπιμένει λοιπὸν ἀνάστασις! Ὅσο εἶστε βέβαιοι ὅτι αὔριο ξημερώνει Δευτέρα, τόσο νὰ εἶστε βέβαιοι ὅτι οἱ νεκροὶ θ' ἀναστηθοῦν. Γι' αὐτὸ ὁ θάνατος δὲν πρέπει νὰ λέγεται θάνατος· πρέπει νὰ λέγεται ὕπνος. Ἡ μάνα βλέπει τὸ παιδάκι της νὰ κοιμᾶται. Κλαίει; Δὲν κλαίει· γιατί ξέρει, ὅτι θὰ ξυπνήσει ζωηρὸ καὶ δροσᾶτο σὰν τὸ λουλούδι. Καὶ γι' αὐτὸ τὰ νεκροταφεῖα δὲν πρέπει νὰ λέγωνται νεκροταφεῖα· πρέπει νὰ λέγωνται κοιμητήρια. **Ἐπιμένει ὁ θάνατος**, λέει τὸ Εὐαγγέλιο καὶ ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ ἅγιος Κοσμᾶς, καὶ γι' αὐτὸ οἱ Χριστιανοὶ δὲν πρέπει νὰ κλαίνε γι' αὐτὸν ἀπαρηγόρητα. Ὅπως ξυπνᾷ κάποιος ποὺ κοιμᾶται, ἔτσι καὶ ὅλοι οἱ νεκροὶ μιὰ μέρα θ' ἀναστηθοῦν, γιὰ νὰ κριθοῦν καὶ νὰ λάβῃ καθένας κατὰ τὰ ἔργα του· «*καὶ ἀπελεύσονται (οἱ ἐξ εὐωνύμων) εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον*» (Ματθ. 25,46).

Γεγονὸς λοιπὸν εἶνε ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀνάστασις κάθε θνητοῦ, ἡ κοινὴ ἀνάστασις. Καὶ αὐτὸ ὁμολογοῦμε κάθε φορὰ ποὺ λέμε τὸ Σύμβολο τῆς πίστεως· «**Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος· ἀμήν**».

* * *

Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς πῶ. Καὶ **κηρύττω μὲ τὴν ἐλπίδα** ὅτι τὰ λόγια αὐτὰ δὲ θὰ πέσουν στὸ κενό. Διότι, γιὰ νὰ πιστέψῃ κάποιος στὴν ἀνάστασι, χρειάζονται κάποιες προϋποθέσεις

● Ἐλπίζω, ὅτι μεταξύ σας **κανεὶς δὲν εἶνε ἄθεος**· ὅλα γύρω μας φωνάζουν, ὅτι Ὑπάρχει Θεός, κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου.

● Ἐλπίζω, ὅτι μεταξύ σας **κανεὶς δὲν εἶνε ἀσεβὴς καὶ βλάσφημος**. Αὐτὸς ποὺ πιστεύει σὲ ἀνάστασι καὶ κρίσι, δὲ βλαστημάει τὸν Κριτὴ. Καὶ ὄχι μόνο αὐτό. Διότι δὲ φταίει μόνο ἐκεῖνος ποὺ βλαστημάει· φταίει κι ὁ ἄλλος ποὺ τὸν ἀκούει καὶ δὲ διαμαρτύρεται. Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς λέει, ὅτι τὸ βλάσφημο δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀνεχώμεθα. Ἄν ὑβρίσης, λέει, Χριστὸ καὶ Παναγιά, δὲ ἔχω μάτια νὰ σὲ δῶ! Ὁ δὲ ἱερὸς Χρυσόστομος, αὐστηρότερος, προτρέπει· Ὅταν ἀκοῦς βλάσφημο συμβούλεψέ τον μιὰ, δύο, τρεῖς φορές. Δὲν συνετίζεται; Τότε, ἔχεις χέρι; χτύπα τὸ βλάσφημο. Χέρι, ποὺ θὰ χτυπήσῃ βλάσφημο, θ' ἀγίασῃ!

● Ἐλπίζω ἀκόμη ὅτι **ἐκκλησιάζεσθε**. Εἶστε τίμιμοι καὶ ἐργατικοὶ ἄνθρωποι. Εὐλογημένη ἡ δουλειά· ὁ γεωργὸς στὸ χωράφι, ὁ τσοπάνος στὰ πρόβατα, ὁ ψαρᾶς στὰ δίχτυα, ὁ ἐργάτης στὸ ἐργοτάξιο. Ὅλη τὴν ἐβδομάδα δουλεῖα. Ξημέρωσε ὁμως Κυριακὴ, χτύπησε ἡ καμπάνα; Φτερὰ στὰ πόδια, ὅλοι στὴν ἐκκλησία! Ὅποιος λέει «*Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν*», αὐτὸς ἐκκλησιάζεται ἀνελλιπῶς. Κανεὶς νὰ μὴν ἀπουσιάζῃ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. 168 ὥρες ἔχει ἡ ἐβδομάδα, 1 ὥρα ζητάει ὁ Θεός. Τόσο διαρκεῖ ἡ θεία λειτουργία ἀπὸ τὸ «*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία...*» μέχρι τὸ «*Δι' εὐχῶν...*». Ἐλα λοιπὸν στὴν ἐκκλησία, νὰ πῆς ἕνα Δόξα σοὶ ὁ Θεός», ἕνα εὐχαριστῶ γιὰ τὰ ἀγαθὰ ποὺ σοῦ χαρίζει. Τὸ εἶπε ὁ Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός· θὰ ἴρθουν χρόνια δύσκολα ποὺ θ' ἀξίξῃ «*μιὰ φούχτα ἀλεύρι – μιὰ φούχτα χρυσάφι*». Τόσα δεινὰ νὰ μᾶς ἀπειλοῦν, τόσα κακὰ μᾶς περιμένουν.

● Ἐλπίζω τέλος ὅτι **ποθεῖτε τὴν ἄνω Ἰερουσαλήμ**. Ἀγαπάτε τὴν ἐπίγεια πατρίδα μας, γιὰ τὴν ὁποία καυχώμεθα ὅτι ἐμεῖς χτίσαμε Παρθενῶνα καὶ Ἁγία Σοφία ὅταν οἱ ἄλλοι λαοὶ ζοῦσαν σὲ σπηλιές καὶ τρώγανε βελανίδια. Ἄλλ' ἂν ἀγαποῦμε τὴν πατρίδα αὐτὴ μιὰ φορὰ, πόσω μᾶλλον τὴν οὐράνια καὶ αἰωνία πατρίδα μας;

Μὲ τὴν ἐλπίδα λοιπὸν αὐτὴ ὡς ἐπίσκοπος **σᾶς εὐλογῶ**. Εὐλογῶ τὰ σπίτια σας, τὶς οἰκογένειές σας, τὶς ἐργασίες σας, καὶ εὐχομαι ὁ Θεὸς διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου νὰ εἶνε πάντα μαζί σας· ἀμήν.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν ἱ. ναὸ Ὁσίου Νασὺρ Ἀρμενοχωρίου - Φλωρίνης τὴν 10-10-1993 μὲ ἄλλο τίτλο. Καταγραφή καὶ σφύνησις 7-10-2007.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2043	Κυριακὴ Δ' Λουκᾶ (Λουκ. 8,4-15) 15 Ὀκτωβρίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἀγκάθια!

«Καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν, καὶ συμφυεῖσαι αὐτὰ ἄκανθα ἀπέπνιξαν αὐτό... τὸ δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας πεσόν, οὗτοί εἰσιν οἱ ἀκούσαντες, καὶ ὑπὸ μεριμνῶν καὶ πλούτου καὶ ἡδονῶν τοῦ βίου πορευόμενοι συμπνίγονται καὶ οὐ τελεσφοροῦσι» (Λουκ. 8,7,14)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιο εὐ-
αγγέλιο. Εἶνε μία ἀπὸ τὶς ὠραιότερες παρα-
βολὲς ποὺ εἶπε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χρι-
στός· εἶνε μιὰ εἰκόνα ἀπὸ τῆ φύσι, ἢ εἰκόνα τοῦ
γεωργοῦ ποὺ βγήκε νὰ σπειρή «τὸν σπόρον
αὐτοῦ» (Λουκ. 8,5), τὸ **σπόρο** ποὺ πέφτει στὴ γῆ.

Ἀλλὰ καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἀκούγεται ὁ λόγος
τοῦ Θεοῦ, κάποιος ἄλλος σπόρος, οὐράνιος, «**ὁ
λόγος**» (ἔ.ἀ. 8,11) δηλαδὴ ποὺ ἔφερε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ
ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, πέφτει ὄχι πιὰ
σὲ αὐλάκια τῆς γῆς ἀλλὰ μέσα σὲ καρδιές, καὶ
γεωργὸς ποὺ τὸν σπέρνει εἶνε ὁ κήρυκας τοῦ
εὐαγγελίου. Ἔτσι καὶ τούτῃ τῇ στιγμῇ μέσα στὰ
αὐλάκια τοῦ δικοῦ σας ψυχικοῦ κόσμου.

Ἀπὸ τὸ σπόρο βγαίνουν ἄνθη, φυτὰ, δέντρα
καὶ ἀπὸ τὸ κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου **βγαίνουν
«μυρίνια ἄνθη»**, ὅπως ψάλλει σήμερα ἡ Ἐκ-
κλησία μας (δοξ. αἰν. Ἀγ. Πατ.)· φωτεινὲς ἰδέες, εὐγενῆ
αἰσθήματα καὶ «**ἔργα**» ἀγαθὰ ποὺ λέει ὁ ἀπό-
στολος (Τίτ. 3,8,14). Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δημιουργεῖ
ἕνα πολιτισμὸ ὄχι μηχανικὸ ἀλλὰ ψυχικὸ.

Ὁ σπόρος στὴ γῆ ὅμως δὲν καρποφορεῖ ἐξ
ἴσου· ὅταν δὲν βρῆ κατάλληλο ἔδαφος μένει
ἄκαρπος· ἔτσι καὶ **ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ὅταν συν-
αντᾷ ἐμπόδια**. Καὶ τὰ ἐμπόδια εἶνε οἱ καρδιές.
Ὅπως χωράφι ἀπὸ χωράφι διαφέρει, ἔτσι καὶ
καρδιὰ ἀπὸ καρδιὰ· ὑπάρχουν καρδιές σκλη-
ρές, ὑπάρχουν καὶ καρδιές εὐγενικές.

Τὶ ἐμποδίζει, ἀδελφοί μου, τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ
νὰ καρποφορήσῃ; Ὁρισμένα ἐμπόδια τὸ εὐαγγέ-
λιο σήμερα τὰ ὠνόμασε **ἀγκάθια**. Ποιὰ εἶν' αὐτά;

Τὰ φυσικὰ ἀγκάθια τὰ γνωρίζουμε ὅλοι καὶ
ἰδίως ὅσοι γεννηθήκαμε σὲ χωριά. Ὅταν ἤμα-
σταν μικροί, προσέχαμε περνώντας μέσα ἀπὸ
χωράφια μὲ ἀγκάθια νὰ μὴ μᾶς ἀγκυλώσουν.
Κι ὅταν μᾶς ἀγκύλωναν τρέχαμε στὴ μάνα ἢ τὴ
γιαγιά νὰ μᾶς βγάλουν τ' ἀγκάθια, ποὺ δὲν μᾶς

ἄφηναν οὔτε τὴ νύχτα νὰ ἡσυχάσουμε. Τὸ ἀγ-
κάθι, ὅταν μπῆ στὸ δέρμα, βασανίζει. Λένε ὅτι
ἕνα λιοντάρι ποὺ πάτησε ἀγκάθι οὐρλιαζε ἀπ'
τὸν πόνο· πλησίασε τότε κάποιος κυνηγός, τοῦ
ἀφαίρεσε τὸ ἀγκάθι ἀπὸ τὸ πέλμα, καὶ τὸ λιον-
τάρι ἀπὸ εὐγνωμοσύνη τὸν ἀκολουθοῦσε πλέον
σὰν πιστὸ σκυλὶ καὶ φρόνιμο ἄρνάκι. Ὑπάρχουν
ἀγκάθια δηλητηριώδη καὶ ἀγκάθια ποὺ ὅπου
φυτρώσουν ρουφοῦν ὅλη τὴν ὑγρασία τῆς γῆς
καὶ δὲν ἀφήνουν νὰ καρποφορήσῃ τίποτ' ἄλλο.

Ἔδῳ ὁ Χριστός, μιλώντας παραβολικά, μᾶς
λέει ὅτι, ὅπως στὴ φύσι, ἔτσι **καὶ στὸν ψυχικὸ
μας κόσμῳ ὑπάρχουν ἀγκάθια**. Ποιὰ εἶν' αὐτά;
Μᾶς τὰ ἐρμήνευσε ὁ ἴδιος· εἶνε, εἶπε, οἱ μέρι-
μνες τοῦ κόσμου (ὡς λόγος μέγας, βαθεῖα
ψυχολογικός, ποὺ θὰ χρειαζόταν ὥρα νὰ τὸν
ἐξηγήσω! – εὐχομαί κανεὶς ἀπὸ σᾶς νὰ μὴν εἶνε
ἀγκαθότοπος ποὺ συμπνίγει τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ).

Οἱ μέριμνες τοῦ κόσμου. «Μὴ μεριμνᾶτε...»,
λέει ὁ Κύριος (Ματθ. 6,25,28. Λουκ. 12,22,26), **ἀπαγορεύει τὴ
μέριμνα**. Ποιὰ μέριμνα; –Μπᾶ; θὰ πῆ ὁ ἄνθρω-
πος τῆς δραστηριότητος· ὥστε τὸ εὐαγγέλιο
λέει νὰ σταυρώσουμε τὰ χέρια, νὰ λέμε κ' ἐμεῖς
«πέσε σῦκο νὰ σὲ φάγω»; ἐγκρίνει τὴν ἀδρά-
νεια, τὴ μοιρολατρία, τὸ κισμὲτ τοῦ Ἰσλάμ;...

Ὅχι, ἀδελφοί μου. Εἶνε ψέμα, ἀπάτη αὐτό,
πλαστογραφία τοῦ εὐαγγελίου. **Τὸ εὐαγγέλιο
κηρύττει τὴν ἐργασία** ὡς εὐλογημένο θεσμὸ.
Μέσα στὸν παράδεισο δόθηκε ἡ πρώτη ἐντολή,
τὸ «**ἐργάζεσθαι**» (Γέν. 2,15). Στὸ ὄρος Σινὰ ἀκούστη-
κε· «**Ἐξ ἡμέρας ἐργᾶ καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔρ-
γα σου**» (Ἐξ. 20,9). Καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χρι-
στός εἶπε «**Ἐργάζεσθε...**», ὅτι «**Ὁ πατήρ μου ἕως
ἄρτι ἐργάζεται, καὶ γὰρ ἐργάζομαι**», ὅτι «**Ἐμε δεῖ
ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με ἕως ἡ-
μέρα ἐστίν· ἔρχεται νύξ ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐρ-
γάζεσθαι**» (Ἰω. 6,27· 5,17· 9,4). Καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦ-
λος εἶπε ἐκεῖνο ποὺ τὸ πῆραν κι αὐτοὶ οἱ μπολ-

σεβτικοί ως σύνθημά τους και τὸ ἔχουν γραμμένο ἐπάνω στὸ Κρεμλίνο· «*Εἴ τις οὐ θέλει ἐργάζεσθαι, μηδὲ ἐσθιέτω*», ὅποιος δὲν θέλει νὰ ἐργάζεται δὲν πρέπει καὶ νὰ τρώῃ (β' Κορ. 3,10).

Γι' αὐτὸ ἃς εἶνε **εὐλογημένη κάθε ἐργασία** ποὺ γίνεται ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ναζωραίου γιὰ τὸ καλὸ τοῦ πλησίον· νὰ φροντίζῃ ἢ μάνα γιὰ τὸ παιδί, ἢ νοσοκόμος γιὰ τὸν ἄρρωστο, ὁ γιατρὸς γιὰ τὸν ἀσθενῆ, ὁ δάσκαλος γιὰ τὸ μαθητή, ὁ ἀξιωματικὸς γιὰ τὸ στρατιώτη, ὁ ὑπάλληλος γιὰ τὸ κοινὸ, ὁ ἱερεὺς γιὰ τὸ ποίμνιό του. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέει, ὅτι φροντίδα του ἦταν «*ἡ μέριμνα πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν*» (β' Κορ. 11,28).

Μὰ τότε ποιά μέριμνα καταδικάζει τὸ Εὐαγγέλιο; Τὴν **ἀγωνιώδη φροντίδα**, τὴν ἀνησυχία, τὴν ταραχή, τὸ φόβο. Ἀνησυχεῖ ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὴν υἰγεία, γιὰ τὴν ἀσφάλεια, γιὰ τὰ οικονομικά, γιὰ τὴν οἰκογένεια - τὰ παιδιά του, γιὰ τὰ ἔξοδα ποὺ αὐξάνουν, γιὰ τὸ μέλλον... Ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀγκάθια ποὺ κεντοῦν. Ποτέ ἄλλοτε ὁ κόσμος δὲν ἦταν τόσο ἀνήσυχος ὅσο εἶνε σήμερα. Κι ὅσο προχωρεῖ ὁ ψεύτικος πολιτισμὸς καὶ ἐξελίσσεται ὑλιστικώτερα, τόσο ἡ ἀγωνία, τὸ **ἄγχος** ποὺ λένε οἱ ψυχολόγοι, κυριαρχεῖ στὶς ψυχὰς καὶ στοὺς λαοὺς. **Γιατί;**

Οἱ ἀνησυχία αὐξήθηκε, γιατί **ἐπικράτησαν νέες ἀντιλήψεις γιὰ τὴ ζωὴ** κι ὁ ἄνθρωπος θέλει νὰ ἔχῃ ἓνα ἐπίπεδο ζωῆς μὲ ὄλες τὶς ἀνέσεις καὶ ἀπολαύσεις. Ἐπικράτησε ὁ **ὑλισμὸς**, εἴτε ἀριστερὸς εἴτε δεξιός, εἴτε μαῦρος εἴτε κόκκινος, καὶ ὑψώθηκε ἡ σημαία μὲ τὸ σύνθημα «*Φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν*» (Ἠσ. 22,13 = Α' Κορ. 15,32).

Ἄλλοτε οἱ τίμιες γιαγιάδες μας, ποὺ γέννησαν τοὺς ἥρωες τοῦ '12, κάθονταν νύχτα στὸ ἀργαλειὸ καὶ ὕφαιναν, φοροῦσαν ἀπλὲς ὠραίες **στολές**, δὲν ζητοῦσαν μοδίστρες ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ κασμίρια ἀπὸ τὸ Λονδίνο. Ἐνα φόρεμα σεμνὸ καὶ καθαρὸ ἀνεδείκνυε τὴν Ἑλληνίδα σὲ μία ὑπέροχη γυναῖκα μέσα στὸν κόσμον, μὲ τὸ δικὸ της πολιτισμὸ. Τώρα εἰσέβαλε ἓνας ἀμερικανισμὸς, πολυτέλεια, διαφθορά, ἐκφυλισμὸς. Δὲν ράβει πιὰ τὰ ρουχαλάκια τῆς ἡχωριάτισσα στὸ χωριό, κατεβαίνει στὴν πρωτεύουσα· καὶ ἡ κυρία τῆς πόλεως πάει στὴν Εὐρώπη νὰ ράψῃ ἄλλη τουαλέττα γιὰ τὸ πρῶν, ἄλλη γιὰ τὸ βράδυ, ἄλλη γιὰ τὸ χορὸ καὶ τὴ δεξιῶσι. Ὁ κόσμος σήμερα μεριμνᾷ γιὰ νὰ στολίσῃ τὴ γυναῖκα σὰν μία κούκλα γιὰ τὴ βιτρίνα.

Ἀνησυχία γιὰ τὸ ἔνδυμα, ἀνησυχία καὶ γιὰ τὴν **κόμμωση**. Δὲν τῆς φτάνει τῆς κυρίας τὸ σαποῦνι, λίγο νερὸ καὶ μιὰ χτένα γιὰ νὰ περιποιηθῇ τὰ μαλλιά τῆς, ἀλλὰ τρέχει στὰ κομμωτήρια, καὶ γέμισε ὁ τόπος ἀπ' αὐτά, γιὰ ἄφρονες

γυναῖκες, ποὺ νομίζουν ὅτι ἀποκτοῦν ἀξία ἂν περιποιηθοῦν τὸν ἐξωτερικὸ τους κόσμον, ἐνῶ ὁ ἐσωτερικὸς εἶνε γεμᾶτος ἀράχνες.

Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ἔχασε τὴν ἀπλότητα. Δὲν τὸν φτάνουν μερικὲς καρέκλες καὶ ἓνα τραπέζι εὐλογημένο, γύρω ἀπ' τὸ ὁποῖο κάθονται καὶ κάνουν τὸ σταυρὸ τους. Θέλει **ἔπιπλα** νέου ρυθμοῦ ἀπὸ τὴ Δανία καὶ τὴ Γαλλία. Δὲν τὸν φτάνει πλέον νὰ ἔχῃ ἓνα σπιτάκι νὰ μαζέψῃ τὰ παιδιά του· θέλει νὰ ἔχῃ **σπίτι** στὴν πόλι, σπίτι στὴν ἐξοχή, διαμερίσματα ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Δὲν θέλει μιὰ ἀπλὴ ζωὴ, θέλει ὅλα τὰ κομφορ καὶ τὶς πολυτέλειες.

Ὅταν ἦμουν στὸ στρατό, θυμᾶμαι ὅτι κάποιον παιδί τὴ νύχτα στὸ στρατόπεδο δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ. Τί εἶχε συμβῆ· κάποιον συνάδελφοί του, γιὰ νὰ παίξουν, ἔβαλαν μέσα **στὸ προσκέφαλό του καρφίτσες**, πῆγε ὁ ταλαίπωρος νὰ ξαπλώσῃ, οἱ καρφίτσες τὸν ἀγκύλωναν καὶ τὸν μάτωναν· καὶ ὠργίστηκε, σηκώθηκε πάνω, καὶ ἔγινε ὀλόκληρο ἐπεισόδιο. Ὅπως λοιπὸν ὁ στρατιώτης ἐκεῖνος δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ, καὶ ὅπως καὶ ὁ Χριστὸς μας ὑπέφερε ἐπάνω στὸ σταυρὸ γιὰ τὸν κεντοῦσε τὸ ἀγκάθινο στεφάνι, ἔτσι νιώθει καὶ ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος μέσα στὶς μέριμνες τῆς ἀποστάτιδος γενεᾶς μας.

* * *

Ἡ ἀγωνία, ἀδελφοί μου, αὐτὴ ἡ ἄκανθα ποὺ κεντᾷ τὶς καρδιὰς φτωχῶν καὶ πλουσίων, εἶνε **ἡ βαθύτερη αἰτία συχνῶν παθήσεων**, τῶν νεύρων καὶ τῆς καρδιάς ὅπως λένε οἱ ψυχολόγοι - ἐγὼ προσθέτω καὶ τοῦ καρκίνου-, εἶνε πικρὸ φαρμάκι. Ποῦ εἶνε οἱ ἀπλοϊκοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἤξεραν οὔτε καρκίνον οὔτε καρδιά οὔτε νεῦρα, γιὰ τὴ ζοῦσαν κοντὰ στὸ Θεὸ καὶ μέσα στὴ φύσι! Καὶ **τὸ φάρμακο** ποῖο εἶνε;

Θὰ τὸ προσφέρω, μὰ θὰ τὸ πάρετε; Τὸ φάρμακο εἶνε ἡ **πίστις!** Ἡ πίστι σ' αὐτὸ ποὺ βεβαιώνει ὁ Κύριος· «*Οὐ μὴ σε ἀνῶ, οὔτε μὴ σε ἐγκαταλίπω*», δὲν θὰ σ' ἐγκαταλείψω (Δευτ. 31,6). Ἡ πίστι στὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ «*Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον*» καὶ «*Μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδιά μηδὲ δειλιάτω*» (Ἰω. 16,33· 14,27,1). Καὶ ἂν ἀκόμα βλέπῃς τὰ ἄστρα νὰ πέφτουν καὶ τὴ γῆ νὰ σειέται καὶ τὰ βουνὰ νὰ λειώνουν καὶ τὰ ποτάμια νὰ ξεραίνονται, ἐσὺ μὴ φοβηθῆς. «*Ἐὰν γὰρ καὶ πορευθῆς ἐν μέσῳ σκιᾶς θανάτου*» μὴ φοβηθῆς, ἐγὼ εἰμι μετὰ σοῦ (Ψαλμ. 22,4). Ἡ πίστι, νὰ τὸ φάρμακο τῆς ἀγωνίας, τῆς ἀνησυχίας καὶ τοῦ φόβου.

Ὁ δὲ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ἃς φυτεύσῃ στὶς καρδιὰς μας τὴν πίστι διὰ πρεσβειῶν καὶ εὐχῶν πάντων τῶν ἁγίων· ἀμήν.

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2044	Κυριακὴ ΣΤ' Λουκᾶ (Λουκ. 8,26-39) 22 Ὀκτωβρίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Περιορισμένη ἡ δύναμις τοῦ σατανᾶ

«Ἦν δὲ ἐκεῖ ἀγέλη χοίρων ἱκανῶν βοσκομένων ἐν τῷ ὄρει· καὶ παρεκάλουν αὐτὸν ἵνα ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς εἰς ἐκείνους εἰσελθεῖν· καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς» (Λουκ. 8,32)

Ὅταν, ἀγαπητοί μου, ὅταν ὁ Κύριος ἐξεδίωξε ἀπὸ τὸν δυστυχισμένο Γαδαρηνὸ τὴν λεγεῶνα τῶν δαιμόνων, τότε τὰ **δαιμόνια** φοβοῦνταν μήπως τὰ διατάξῃ νὰ πᾶνε ἀπὸ τώρα «εἰς τὴν ἄβυσσον», δηλαδὴ στὴν κόλασι. Κ' ἐπειδὴ δὲν ἤθελαν νὰ σταματήσουν οὔτε μιὰ στιγμὴ τὴν προσφιλῆ τους καταστροφικὴ δραστηριότητα κι οὔτε ἔνωσαν ἀνάγκη ν' ἀναπαυθοῦν ἀπὸ τοὺς κόπους τους, **σκέφτηκαν νὰ καταστρέψουν κάτι ἄλλο**. Ζήτησαν λοιπὸν ἀπὸ τὸν Κύριο, νὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ νὰ πᾶνε νὰμποῦν σὲ μιὰ «ἀγέλη χοίρων ἱκανῶν βοσκομένων ἐν τῷ ὄρει», σ' ἓνα μεγάλο κοπάδι χοίρων ποὺ ἔβοσκε ἐκείνη τὴν ὥρα στὸ κοντινὸ βουνό. Καὶ ὁ Κύριος «ἐπέτρεψε αὐτοῖς», τοὺς τὸ ἐπέτρεψε (Λουκ. 8,32).

Τί παρατηροῦμε ἐδῶ; Κάτι **παράδοξο**. Ὁ διάβολος καὶ οἱ δαίμονες εἶνε οἱ αἰώνιοι ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ, ἀντιμάχονται τὸν ἴδιο καὶ τὸν ἱερὸ σκοπὸ γιὰ τὸν ὁποῖο ἦρθε ἐδῶ στὴ γῆ, κάνουν τὸ πᾶν γιὰ νὰ παρεμποδίσουν τὸ ἔργο του· δὲν ἔχουν καμμία σχέσι καὶ δὲν ἐπικοινωνοῦν μαζί του, εἶνε ἀμετανόητοι καὶ μένουν ἀδιάλλακτοι. Τί βλέπουμε ὅμως νὰ γίνεται τώρα; ἀφήνουν τὴν ἀδιαλλαξία, ἀπευθύνονται σ' αὐτὸν καὶ ἔρχονται σὲ συνεννόησι μαζί του. Καὶ μόνο αὐτό; ἐνῶ θέλουν νὰ κάνουν τὸ κακὸ ποὺ σκέπτονται, νὰ καταστρέψουν δηλαδὴ τὸ κοπάδι τῶν χοίρων, δὲν προχωροῦν ἀμέσως στὸ σκοπὸ τους, ἀλλὰ **ζητοῦν ἀπὸ τὸ Χριστὸ τὴν ἄδειά του** γιὰ νὰ ἐνεργήσουν! Ξέρετε πῶς μοιάζει αὐτό; Σὰν ὁ ἐχθρὸς ἐνὸς στρατηλάτου, π.χ. τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἢ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος ἢ τοῦ Ναπολέοντος, ὄχι μόνο ν' ἀποκαλύπτῃ στὸν ἀντίπαλό του τί σχεδιάζει νὰ κάνῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ τοῦ ζητᾷ τὴν ἔγκρισι νὰ τὸ κάνῃ! Περίεργο πρᾶγμα. Πῶς ἐξηγεῖται αὐτὴ ἡ συμπεριφορᾶ;

Τὸ νὰ ζητοῦν, ἀγαπητοί μου, τὰ δαιμόνια τὴν ἄδεια νὰ καταστρέψουν τὴν ἀγέλη τῶν χοίρων σημαίνει, ὅτι **οἱ δαίμονες δὲν εἶνε κυρίαρχοι τοῦ παντός**. Μπορεῖ ὁ διάβολος νὰ ἰσχυρίζεται ὅτι κατέχει ὅλες τὶς ἐξουσίες τοῦ κόσμου (βλ. Λουκ. 4,6) καὶ μπορεῖ οἱ δαίμονες νὰ λέγονται «**κοσμοκράτορες τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου**» (Ἐφ. 6,12), αὐτὸ ὅμως ποὺ εἶπαν σήμερα στὸ Χριστὸ ἀποδεικνύει, ὅτι δὲν εἶνε στὸ χέρι τους νὰ κάνουν ὅ,τι θέλουν· ἢ δρᾶσι τους ἐκτείνεται μέχρι ἐνὸς σημείου καὶ τοὺς ἐπιτρέπεται νὰ κινοῦνται μέσα σὲ ὠρισμένα ὄρια. Αὐτὴ εἶνε ἡ πραγματικότητα, κι αὐτὸ γιὰ μᾶς εἶνε πολὺ παρήγορο καὶ ἐνισχυτικό.

Ἄλλοίμονο στὴν ἀνθρωπότητα, ἐὰν ὁ σατανᾶς ἔμενε ἐλεύθερος νὰ δράσῃ καὶ νὰ ἐκτελέσῃ ὅλα τὰ κακοῦργα σχέδιά του. Εἶνε τόση ἡ κακία του ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε, ἂν ἦταν ἐλεύθερος, μέσα σὲ λίγα λεπτὰ θὰ ζητοῦσε νὰ θρυμματίσῃ τὰ πάντα καὶ ἔπειτα νὰ καθίσῃ ἐπάνω στὰ ἐρείπια καγχάζοντας γιὰ τὸ κατόρθωμά του. Ἀλλὰ **ὁ Θεὸς δὲν ἀφήνει τὸ σατανᾶ**. Ἀγαπᾷ τὸν ἀνθρωπο, καὶ γι' αὐτὸ ἀπ' τὸ ἓνα μέρος περιορίζει τὴν καταστρεπτικὴ μανία τοῦ διαβόλου, τοῦ θέτει ἰσχυροὺς περιορισμοὺς καὶ τοῦ βάζει γερὸ χαλινάρι, ὥστε ἡ ὀρμὴ του ν' ἀνακόπτεται· κι ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος ὀπλίζει τὸν ἀνθρωπο μὲ τέτοια πνευματικὰ ὄπλα, ὥστε κάθε πιστὸς δοῦλος του ἐξωπλισμένος μὲ τὴ δύναμι τῆς θείας χάριτος νὰ μπορῇ ν' ἀποκρούῃ τὶς ἐπιθέσεις τοῦ σατανᾶ καὶ νὰ τὸν νικᾷ.

Ὅτι ἡ **δύναμις τοῦ σατανᾶ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὸν ἔλεγχο τῆς Θείας Προνοίας**, αὐτὸ τὸ μαρτυρεῖ καθαρὰ καὶ τὸ βεβαιώνει σαφῶς ἡ **ἁγία Γραφή**, Παλαιὰ καὶ Καινὴ Διαθήκη.

● Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη ἔχουμε **τὸ βιβλίον τοῦ**

Ίώβ, καὶ στὸ πρῶτο τοῦ κεφάλαιο διαβάζου-
με, ὅτι ὁ διάβολος ἐμφανίζεται ἐνώπιον τοῦ
Θεοῦ καὶ τῶν ἀγγέλων του· ρίχνει πονηροὺς
ὑπαινιγμούς κατὰ τοῦ Ίώβ, συκοφαντεῖ τὴν
ἀρετὴ του καὶ χαρακτηρίζει τὴν ἀφοσίωσι καὶ
πιστότητά του στὸν Κύριο ὄχι γνήσια καὶ δο-
κιμασμένη ἀλλὰ συμφεροντολογικὴ· καὶ στὸ
τέλος προκαλεῖ τὸ Θεὸ ζητώντας νὰ ὑποβλη-
θῇ ὁ Ίώβ σὲ μεγάλες θλίψεις, ἐλπίζοντας ὅτι
κάτω ἀπὸ αὐτὲς ὁ πιστὸς δοῦλος θὰ καμφθῇ
καὶ θὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν Κύριό του. Καὶ ὁ Θεὸς
ἐπιτρέπει νὰ δοκιμασθῇ ὁ Ίώβ μέσα στὸ καμίνι
πρωτοφανῶν πειρασμῶν καὶ νὰ δεῖξῃ τέτοια
ὑπομονὴ ποῦ ἔμεινε παροιμιώδης (βλ. Ἰακ. 5, 11)· ἀ-
φήνει δηλαδὴ τὸ σατανᾶ νὰ δράσῃ, συγχρόνως
ὅμως τοῦ ὀρίζει μέχρι ποιοῦ σημείου θὰ προ-
χωρήσῃ. «*Τότε εἶπεν ὁ Κύριος τῷ διαβόλῳ· Ἰ-
δοὺ πάντα, ὅσα ἐστὶν αὐτῷ, δίδωμι ἐν τῇ χειρὶ
σου, ἀλλ' αὐτοῦ μὴ ἄψῃ*» (Ἰώβ 1, 12). Κάνε, δηλαδὴ,
—λέει ὁ Θεὸς στὸ σατανᾶ— ὅ,τι θέλεις στὰ παι-
διά του, στὰ ζῶα του, στὴν περιουσία του, σὲ
ὅ,τι ἔχει· δὲν σοῦ ἐπιτρέπω ὅμως νὰ βάλῃς
χέρι ἐπάνω του, ν' ἀγγίξῃς τὴ ζωὴ του. Στὸ βι-
βλίο λοιπὸν αὐτό, ποῦ εἶνε μία περιγραφή τοῦ
δραματικοῦ ἀγῶνος μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ
σατανᾶ, βλέπουμε ὅτι ὁ σατανᾶς δρᾷ ἐντὸς
ἐνὸς περιορισμένου πεδίου, ποῦ εἶνε ἐκ τῶν
προτέρων καθωρισμένο ἀπὸ τὸ Θεό.

● Ἀλλὰ καὶ στὴν Καινὴ Διαθήκη, στὸ **εὐαγγέ-
λιο τῆς σημερινῆς Κυριακῆς**, βλέπουμε τὴν ἀ-
λήθεια αὐτή. Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ὁ Θεὸς ἐπέ-
τρεψε στὸ σατανᾶ νὰ παιδέψῃ τὸν δαιμονιζό-
μενο, δὲν τὸν ἄφησε ὅμως νὰ τὸν θανατώσῃ,
νὰ τὸν ρίξῃ π.χ. ἀπὸ τὸ γκρεμὸ στὴ λίμνη, ὅ-
πως ἔγινε μὲ τοὺς χοίρους· ὁ δαιμονιζόμενος
βρισκόταν διαρκῶς κάτω ἀπὸ τὴν πατρικὴ
πρόνοια τοῦ Θεοῦ, ἢ ὁποῖα τὸν παρακολου-
θοῦσε στοργικὰ σὲ ὅλα τὰ βήματά του καὶ
τὸν προφύλασσε ἀπὸ τὰ θανατηφόρα χτυπή-
ματα τοῦ διαβόλου. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος βλέ-
πουμε ὅτι οἱ δαίμονες δὲν τολμοῦν νὰ εἰσέλ-
θουν στοὺς χοίρους καὶ νὰ καταστρέψουν
τὴν ξένη αὐτὴ περιουσία, ἐὰν προηγουμένως
δὲν λάβουν τὴν ἄδεια τοῦ Κυρίου.

Ἐὰν λοιπὸν γιὰ νὰ βλάβῃ ὁ σατανᾶς μερι-
κοὺς χοίρους ἀπαιτῆται ἄδεια τοῦ Κυρίου,
κατὰ ἀσυγκρίτως μείζονα λόγο ἀπαιτεῖται ἄ-
δεια προκειμένου νὰ πειράξῃ μὲ ὁποιοδῆπο-
τε τρόπο ἓναν ἄνθρωπο. Κι ὅτι ἔτσι ἔχει τὸ
πρᾶγμα ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ βαρυσήμαντα
λόγια ποῦ εἶπε ὁ Κύριος στὸν ἀπόστολο Πέ-
τρο τὴ νύχτα τῆς Μεγάλης Πέμπτης· «*εἶπε δὲ
ὁ Κύριος· Σίμων Σίμων, ἰδοὺ ὁ σατανᾶς ἐξητή-
σατο ὑμᾶς τοῦ σινιάσαι ὡς τὸν σῖτον· ἐγὼ δὲ*

ἐδεήθην περὶ σοῦ, ἵνα μὴ ἐκλίπῃ ἡ πίστις σου»
(Λουκ. 22, 31-32). Δηλαδὴ· Σίμων, μὴ καυχᾶσαι γιὰ τὴν
πνευματικὴ σου δύναμι, γιὰ τὶς ἀρετὲς σου,
γιὰ τὴν ἀγάπη σου πρὸς ἐμένα. Ὁ σατανᾶς εἶ-
νε φοβερός· ζήτησε νὰ σᾶς κοσκινίσῃ σὰν τὸ
σιτάρι, νὰ σᾶς ταραξῇ καὶ νὰ σᾶς πειράξῃ τό-
σο πολὺ, ὥστε νὰ κλονισθῆτε καὶ νὰ πέσετε.
Ἄλλὰ ἐγὼ **δὲν σᾶς ἐγκαταλείπω ἀβοήθητους**
στὴ διάθεσι τοῦ διαβόλου· προσηυχθήκα καὶ
παρακάλεσα τὸν οὐράνιο Πατέρα, ὥστε ἡ πί-
στι σου σ' ἐμένα νὰ μὴ σβῆσῃ καὶ χαθῇ.

* * *

Τί συμπεραίνουμε, ἀγαπητοί μου, ἀπὸ τὶς
μαρτυρίες καὶ τὰ λόγια αὐτὰ τῆς ἀγίας Γρα-
φῆς; Ὅτι ὅλοι θὰ δεχθοῦμε ὅπωςδῆποτε πει-
ρασμοὺς τοῦ διαβόλου – αὐτὸ εἶνε ἀναπόφευ-
κτο, ἀλλὰ **νὰ μὴ φοβηθοῦμε· ὁ Θεὸς περιορί-
ζει τὴ δύναμι τοῦ διαβόλου** καὶ ἐπιτρέπει σ'
αὐτὸν νὰ μᾶς πολεμήσῃ τόσο μόνο ὅσο μπο-
ροῦμε νὰ τὸν πολεμήσουμε κ' ἐμεῖς καὶ νὰ τὸν
νικήσουμε, ἐὰν βέβαια τὸ θέλουμε.

Γιὰ τὸν λόγο ὅμως ἀκριβῶς αὐτὸν **θὰ εἴμα-
στε καὶ ἀναπολόγητοι** ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐὰν
ἀφήσουμε τὸν ἑαυτὸ μας νὰ νικηθῇ καὶ νὰ
καταντήσῃ αἰχμάλωτος τοῦ διαβόλου. Ἐὰν ὁ
σατανᾶς μᾶς πείραζε παραπάνω ἀπὸ τὶς δυ-
νάμεις μας, τότε θὰ μπορούσαμε νὰ δικαιο-
λογηθοῦμε γιὰ τὶς πτώσεις καὶ τ' ἁμαρτήμα-
τά μας καὶ νὰ ποῦμε, ὅτι ἡ πάλῃ μας εἶνε ἄνι-
ση καὶ γι' αὐτὸ νικηθήκαμε. Ἀλλὰ τώρα; Τώρα
✓ καὶ ἡ δύναμις τοῦ ἐχθροῦ εἶνε περιορι-
σμένη,

✓ καὶ ὁ Χριστὸς προσεύχεται γιὰ μᾶς, ὅπως
ἄλλοτε προσευχήθηκε γιὰ τὸν Πέτρο καὶ τοὺς
ἄλλους ἀποστόλους,

✓ καὶ ἡ Ἐκκλησία, τὸ θεϊκὸ αὐτὸ ὄπλοστά-
σιο, εἶνε ἔτοιμη νὰ μᾶς ὀπλίση μὲ τελειότερα
πνευματικὰ μέσα, ὥστε ὄχι ἀπλῶς νὰ νική-
σουμε ἀλλὰ καὶ νὰ θριαμβεύσουμε.

Τί ὑπολείπεται; Μόνο ἡ θέλησί μας. Νὰ θε-
λήσουμε. Ν' ἀποφασίσουμε. Νὰ ἀντισταθοῦ-
με μὲ ὅλες μας τὶς δυνάμεις κατὰ τοῦ ἐχθροῦ,
κατὰ τοῦ πονηροῦ διαβόλου, ὁ ὁποῖος ζητάει
νὰ μᾶς ὑποδουλώσῃ καὶ νὰ μᾶς μεταβάλλῃ σὲ
ἄχθοφόρους τῆς ἁμαρτίας.

Ἀδελφοί, ἄς λάβουμε θάρρος. Ἄς ἀκούσου-
με τί λέει ὁ παντοκράτωρ Κύριος· **Ὑποταχθῆ-
τε στὸ Θεό, ἀντισταθῆτε στὸν διάβολο** καὶ θὰ
φύγῃ μακριὰ ἀπὸ σᾶς· πλησιάστε στὸ Θεὸ καὶ
θὰ πλησιάσῃ καὶ ἐκεῖνος ἐσᾶς· «*Ὑποτάγητε τῷ
Θεῷ. Ἀντίστητε τῷ διαβόλῳ καὶ φεύξεται ἀφ'
ὑμῶν· ἐγγίσατε τῷ Θεῷ, καὶ ἐγγιεῖ ὑμῖν*» (Ἰακ. 4, 7-8).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2047	Κυριακὴ ΚΑ' (Δ') Λουκᾶ (Γαλ. 2,16-20) 29 Ὀκτωβρίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Δικαίωσις

«Οὐ δικαιούται ἄνθρωπος ἐξ ἔργων νόμου ἐὰν μὴ διὰ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Γαλ. 2,16)

Δὲν ξέρω, ἀγαπητοί μου, ἐὰν διαβάσετε καθημερινῶς τὴν ἁγία Γραφή. Γιατὶ εἶνε πολὺ σπάνιο νὰ βρῆς ὀρθόδοξο Χριστιανὸ νὰ διαβάξη τὴν ἁγία Γραφή. Εἶνε τόσο σπάνιο πού, ἅμα δοῦν κάποιον νὰ διαβάξη Γραφή, λένε ὅτι αὐτὸς θὰ ἔνε χιλιαστής. Οἱ ὀρθόδοξοι δυστυχῶς μέσ' στοὺς χίλιους ἕνας καὶ μέσα στὰ χιλιάδες σπίτια μία οἰκογένεια (πατέρας, μάνα καὶ παιδιὰ) διαβάζουν τὸ Εὐαγγέλιο.

Τὴν ἁγία Γραφή οἱ πολλοὶ τὴν ἀκοῦνε μιά - δυὸ φορές τὸ χρόνο, ὅπως π.χ. τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ στὸν Ἐπιτάφιο· οἱ κάπως τακτικῶς ἐκκλησιαζόμενοι τὴν ἀκοῦνε μόνο τὶς Κυριακές· ὑπάρχουν ὅμως καὶ κάποιοι πού πρῶτῃ φορὰ τὴ βλέπουν μπροστά τους – πότε· ὅταν πᾶνε στὰ Ἑλληνικὰ δικαστήρια κι ἀπλώνουν τὸ χέρι τους ἐπάνω στὸ Εὐαγγέλιο (πού, ἐὰν τὸ ἀνοιγαν καὶ τὸ διάβαζαν, θὰ προτιμοῦσαν νὰ βάλουν τὸ χέρι στὴ φωτιά παρὰ νὰ ὀρκιστοῦν, διότι τὸ Εὐαγγέλιο ἀπαγορεύει ἀπολύτως τὸν ὄρκο). Θὰ ἔπρεπε ὅμως ἡ ἁγία Γραφή νὰ εἶνε καθημερινὸ ἀνάγνωσμα τῶν Χριστιανῶν.

–Μὰ ἐγώ, θὰ μοῦ πῆς, εἶμαι ἀγράμματος· δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τὴν ἁγία Γραφή...

Ἄν ὅμως ἀνοίξουμε τὴ Γραφή, θὰ δοῦμε ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁμιλεῖ ἀπλᾶ καὶ τὰ λόγια τῆς μποροῦν νὰ τὰ καταλάβουν καὶ οἱ λιγώτερο ἐγγράμματοι· περιέχει ἀπλῆς διηγήσεις θαυμάτων, ὅπως εἶνε λ.χ. σήμερα στὸ εὐαγγέλιο ἡ θεραπεία τῆς αἱμορροοῦσης καὶ ἡ ἀνάστασις τῆς θυγατέρας τοῦ Ἰαείρου (βλ. Λουκ. 8,41-56).

Ἐκτὸς βέβαια τῶν ἀπλῶν διηγήσεων καὶ κατανητοῦν περικοπῶν, ὑπάρχουν ὁμολογῶ καὶ περικοπὲς καὶ χωρία καὶ λέξεις δύσκολες· μοιάζουν σὰν τὰ κόκκαλα στὸ ψάρι ἢ στὸ κρέας καὶ σὰν τὰ σκληρὰ καρύδια, πού πρέπει νὰ τὰ σπάσης γιὰ νὰ βρῆς τὴν ψίχα. Μοιάζουν σὰν τὰ νομίσματα μεγάλης ἀξίας, πού γιὰ νὰ χρησιμοποιηθοῦν πρέπει νὰ τὰ κάνης λιανὰ.

Ἔτσι ἕνα τέτοιο «νόμισμα» μεγάλης ἀξίας,

μία λέξις πού περιέχει βαθύτατο νόημα, εἶνε καὶ τὸ ῥῆμα «δικαιούμαι», πού λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος, ἀπ' ὅπου βγαίνει καὶ ἡ λέξις «δικαίωσις». Λέει τὸ ἱερὸ κείμενο· «Οὐ δικαιούται ἄνθρωπος ἐξ ἔργων νόμου ἐὰν μὴ διὰ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Γαλ. 2,16). Μὰ τί θὰ πῆ ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν «δικαιούται ἐξ ἔργων νόμου»; τί σημαίνει στὴν Καινὴ Διαθήκη καὶ μάλιστα στὸν ἀπόστολο Παῦλο ἡ λέξις «δικαίωσις»;

Γιὰ νὰ καταλάβουμε, ἀγαπητοί μου, αὐτὴ τὴ σημαντικὴ λέξις, πρέπει προηγουμένως νὰ καταλάβουμε κάτι ἄλλο, πού εἶνε προϋπόθεσις γιὰ τὴν ἐρμηνεῖα τῆς λέξεως «δικαίωσις». Καὶ τὸ ἄλλο αὐτὸ εἶνε ἡ ἔννοια τῆς ἁμαρτίας, τί σημαίνει ἁμαρτία. Ἔχουμε τόσο πολὺ συνηθιστὴ τὴν ἁμαρτία, ὥστε δὲν κάνει ἐντύπωση.

Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια, ὅταν ἡ γιὰ ἐλεγε στὸ ἐγγόνι τῆς «Τὸ ψέμα, παιδί μου, εἶνε ἁμαρτία», τὸ παιδάκι φοβόταν καὶ δὲν ἔλεγε ψέμα. Τώρα οἱ ἄνθρωποι κάνουν τὴ μεγαλύτερη ἀτιμία, τὸ μεγαλύτερο ἔγκλημα, καὶ δὲν φοβοῦνται ἀλλὰ γελᾶνε. Γελάει ὁ πεπωρωμένος καὶ ἀσυνείδητος, ἀλλὰ ἔρχεται ὥρα πού τὰ γέλια σταματοῦν. Πότε; ὅταν ἀρρωστήση καὶ τὸν πᾶνε στὸ νοσοκομεῖο, τοῦ κάνουν ἐξετάσεις καὶ οἱ γιατροὶ βροῦν ὅτι αὐτὸ πού ἔχει δὲν εἶνε ἕνα κρυολόγημα ἀλλὰ εἶνε κάτι σοβαρό, ὅτι ἔχει τὴν κατηραμένη ἀσθένεια τοῦ καρκίνου πού σὰν μάλιστα σαρώνει σήμερα τὸν κόσμον. Τότε ὁ ἄρρωστος, καὶ ἂν ἀπλῶς ὑποψιασθῆ τί ἔχει – παρ' ὅλο πού οἱ δικοὶ του τὸ κρύβουν, χάνει τὸ κέφι, χλωμιάζει, κι ὅ,τι νὰ πῆς μπροστά του δὲν γελάει, βυθίζεται σὲ μελαγχολία.

Τί θέλω νὰ πῶ μ' αὐτά; Ἄχ, ἀδέρφια μου, νὰ ἐρχόταν Πνεῦμα ἅγιο στὶς καρδιές μας, νὰ ἀνοιγαν τὰ μάτια μας καὶ νὰ καταλάβουμε πρῶτος ἐγὼ καὶ μετὰ ἐσεῖς πού μ' ἀκοῦτε, ὅτι ἡ ἁμαρτία εἶνε κάτι πολὺ χειρότερο ἀπὸ τὰ ἄλλα κακὰ πού τρέμει ὁ κόσμος! Ἡ ἁμαρτία

εἶνε φωτιά που καίει, σεισμός που έρειπώνει, πλημμύρα που πνίγει, φίδι, φαρμάκι, δηλητήριο, **καρκίνος τῆς ψυχῆς**. Ποιά ἄμαρτία; Ὅποι-αδήποτε. Εἶνε κάτι που σὰν τὸν καρκίνο δὲν μένει σ' ἓνα μέρος, ἀλλὰ κάνει μετástασι, τὸ χτυπᾶς ἐδῶ καὶ πάει πῶς ἄλλο, φεύγει ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ πάει ἄλλοῦ στὸ σῶμα· δὲν μπορεῖς νὰ ξέρης ποῦ θὰ χτυπήσῃ αὐτὸς ὁ ἄγριος λύκος· ἔτσι καὶ ἡ ἄμαρτία διαχέεται σὲ ὅλο τὸν ψυχικὸ ὄργανισμό μας καί, εἴτε λέγεται ψέμα εἴτε λέγεται κλοπή, ἀδικία, πλεονεξία, φιλαργυρία, πορνεία, μοιχεία, ἀκαθαρσία, εἰδωλολατρία, βλασφημία, ἀπιστία, ἀθεία..., ὅποιο ὄνομα κι ἂν ἔχη, εἶνε καρκίνος τῆς ψυχῆς.

* * *

Καὶ δὲν ὑπάρχει ἄραγε φάρμακο ἐναντίον τῆς ἄμαρτίας; Γιά φανταστήτε, ὅσοι σήμερα εἶνε ἄρρωστοι στὰ κρεβάτια καὶ πάσχουν ἀπὸ καρκίνο, ν' ἀκούσουν τὴ νύχτα ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο «Προσοχή - προσοχή, σὰς μεταδίδουμε τὴν σπουδαιότερη εἴδησι· ἀνακαλύφθηκε τὸ φάρμακο ἐναντίον τοῦ καρκίνου» τί θὰ γίνῃ, τί ἥλιος χαρᾶς θὰ λάμπῃ παντοῦ στὸν κόσμος! Πότε θὰ εἶνε αὐτὴ ἡ εὐλογημένη μέρα ποῦ θ' ἀνακαλυφθῇ τὸ φάρμακο κατὰ τοῦ καρκίνου; Φαίνεται ὅτι μᾶλλον θὰ βραδύνη. Γιατὶ μποροῦσε ὁ Θεὸς νὰ φωτίσῃ τὰ πνεύματα τῶν ἰατρῶν καὶ ἐπιστημόνων νὰ τὸ βροῦν, ἀλλὰ ἀφήνει τὴν ἀσθένεια αὐτὴ, γιὰ νὰ εἶνε τιμωρία μιᾶς ἀνθρωπότητος ποῦ καθημερινῶς ἁμαρτάνει. Δὲν ξέρω λοιπὸν πότε θ' ἀνακαλυφθῇ τὸ φάρμακο κατὰ τῆς ἀσθενείας αὐτῆς, ξέρω ὅμως –ἐκατὸ τοῖς ἑκατό–, ὅτι **ὑπάρχει τὸ φάρμακο ἐναντίον τῆς ἄμαρτίας**, ἡ ὁποία εἶνε χειρότερη ἀπὸ τὸν καρκίνο κι ἀπὸ κάθε ἄλλη ἀσθένεια.

Μὰ ποιὸ λοιπὸν εἶνε τὸ φάρμακο αὐτό; Θὰ τὸ πῶ, ἀδελφοί μου, μὰ θὰ τὸ πάρετε; Ὅπως τρέχει ὁ ἄρρωστος στὸ φαρμακεῖο νὰ πάρῃ τὸ φάρμακό του καὶ τὸ πληρώνει ἀκριβὰ, ἔτσι θὰ ἔπρεπε νὰ τρέξετε κ' ἐσεῖς νὰ βρῆτε τὸ φάρμακο αὐτὸ ποῦ θεραπεύει ριζικὰ τὴν ἄμαρτία. **Ποιὸ εἶνε τὸ φάρμακο;**

Μᾶς τὸ λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος· «*Οὐδὲν ἀνθρώπος ἐξ ἔργων νόμου ἐὰν μὴ διὰ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ*» (Γαλ. 2,16). Τὸ φάρμακο εἶνε **ἡ πίστις**. Ποιά πίστις; Ἡ πίστις ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶνε ἀπλῶς ἓνας ἀνθρώπος, ἀλλὰ εἶνε ὁ Θεός, ὅπως τὸν ἀποδεικνύουν τὰ θαύματά του καὶ ἡ διδασκαλία του. **Πίστεψε λοιπὸν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ Θεός**. Νὰ πιστέψῃς ἀκόμη, ὅτι ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κατέβηκε στὴ γῆ, φόρεσε τὴν ἀνθρώπινη σάρκα ἀπὸ τὰ πάναγμα αἵματα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ὅτι σταυρώθηκε γιὰ μᾶς, κι ὅτι τὸ τίμιο αἷμα του, ποῦ ἔ-

τρεξε ἀπὸ τὴς πληγῆς του, αὐτὸ ὑπάρχει σὲ κάθε θεία λειτουργία μέσα στὸ ἅγιο δισκοπότηρο, κι ὁ ἱερεὺς μᾶς προσκαλεῖ λέγοντας «*Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες, τοῦτό ἐστὶ τὸ αἷμά μου, τὸ τῆς καινῆς διαθήκης, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν καὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεισιν ἁμαρτιῶν*» (θ. Λεπ.: βλ. Ματθ. 26,27-28). Αὐτὸ τὸ αἷμα, ἀγαπητοί μου, εἶνε τὸ φάρμακο ἐναντίον τῆς ἄμαρτίας. «*Τὸ αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ υἱοῦ*» τοῦ Θεοῦ «*καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἄμαρτίας*» (Α' Ἰω. 1,7). Naί, ἀδελφοί, δὲν ὑπάρχει ἄλλο φάρμακο ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πίστι στὴν ἀπολυτρωτικὴ δύναμι τοῦ Κυρίου, αὐτὸ λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

Ἡ ἄμαρτία εἶνε φοβερὸ πρᾶγμα, δὲν εἶνε ἓνα ἀθῶο παιχνίδι. Μοιάζει μᾶλλον σὰν κάτι παιχνιδάκια ποῦ ἔρριχναν ἀπὸ ψηλὰ οἱ Γερμανοὶ –τὸ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου– κ' ἔτρεχαν τὰ παιδιά νὰ τὰ πιάσουν, ἀλλὰ μέσα σ' ἐκεῖνα τὰ παιχνιδάκια ἦταν βόμβες - νάρκες. Ἔτσι κάνει καὶ ὁ διάβολος· πετάει τὰ παιχνιδάκια του· παιχνίδι τὸ ψέμα, παιχνίδι ἡ κλεψιά, παιχνίδι ἡ πορνεία κ.τ.λ., τ' ἀγγίζεις καὶ καίγεται.

Πές μου ποιὸ εἶνε ὄχι τὸ μεγαλύτερο ἀλλὰ **τὸ μικρότερο ἁμαρτήμα σου**. Εἶνε κάποιον ψέμα; Ἔ λοιπὸν, αὐτὸ δὲν ἐξαλείφεται, ἔστω καὶ ἂν ἀσκητεύῃς χρόνια σὲ μιὰ σπηλιά σὰν τὸν ἅγιο Λάζαρο τὸν Γαλιθαῖο (γιορτάζει στὶς 7 Νοεμβρίου), μὲ νηστεῖες μετάνοιες καὶ κομποσχοίνια· καμμιά ἄμαρτία δὲν μπορεῖς νὰ σβήσῃς μὲ ὅλα αὐτά, ἔτσι λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

Δικαίως σημαίνει σωτηρία ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, κι ἀπὸ τὴν ἁμαρτία σώζει μόνο τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Παρακαλῶ τὸν Κύριο νὰ σὰς φωτίσῃ νὰ τὸ νιώσετε, γιὰτὶ ὄχι ἐγὼ ἀλλὰ Χρυσόστομος νὰ ἔρθῃ, δύσκολα θὰ σὰς πείσῃ. Ἄν μποροῦσαν οἱ ἀνθρώποι νὰ καταλάβουν τί εἶνε ἄμαρτία, θὰ πήγαιναν νὰ βροῦν πνευματικὸ, νὰ ἐξομολογηθοῦν καὶ νὰ πάρουν συγχώρησι.

* * *

Ἄμποτες, ἀδελφοί μου, τὰ λόγια αὐτὰ νὰ πιάσουν τόπο. Δὲν εἶμαι ἐναντίον τῶν ἀσκητικῶν ἀγώνων, ὄχι, ἀλλ' αὐτὰ δὲν σώζουν· **σώζει μιὰ σταλαγματιὰ** ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας, φτάνει αὐτὴ νὰ κάψῃ ὅλα τ' ἁμαρτήματά μας.

Ἐμπρὸς λοιπὸν! Ὅσοι πάσχουμε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ἄς πιστέψουμε στὸν Κύριο Ἰησοῦν Χριστόν, ἄς τρέξουμε στὸ οὐράνιο νοσοκομεῖο, ἄς ἀνοίξουμε χεῖλη καὶ καρδιὰ **νὰ δεχτοῦμε ἐντὸς μας τὸ αἷμα καὶ τὸ σῶμα του**, κι ἄς ποῦμε κ' ἐμεῖς· «*Τὸ αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ ...καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἄμαρτίας*» (Α' Ἰω. 1,7). Στὸ Χριστὸ τὸ Σωτῆρα τοῦ κόσμου, τὸν ἰατρὸ ψυχῶν καὶ σωμάτων, ὀφείλουμε αἰώνια εὐγνωμοσύνη· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Απομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Φιλίππου τῆς ὁδ. Ἀδριανοῦ τῶν Ἀθηνῶν τὴν Κυριακὴ 7-11-1965 πρωί. Καταγραφή καὶ σύντμησης 17-9-2017. Τὴν ὁμιλία αὐτὴ μπορεῖτε νὰ τὴν ἀκούσετε χωρὶς περικοπὲς στὸ cd 124γ'Α τῆς σειρᾶς «ΦΩΝΗ ΒΟΩΝΤΟΣ» (πληροφορίες στὸ τηλέφωνο 23850-28868).

Τὸ φυλλάδιό διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://www.iskiriaki.com>